

Lønningsklasser for Personalet i de forskellige Etater. Og skal der ske Forandringer, kan jeg ikke andet end lægge et godt Ord ind for dem, der ere knyttede til Lokomotivtjenesten, thi det er en nederdrægtig Tjeneste, opslidende og farlig fremfor nogen anden Stilling.

Selvfølgelig er jeg meget glad over, at man er bleven af med de saakaldte Huslejegodtgørelser; jeg har altid været Modstander af dem. Men havde vi dem, har jeg ment, og har ogsaa udtalt det her, at saa var det lige saa rimeligt at give Huslejegodtgørelsen til dem, der bo paa Landet, som til dem, der bo i Byerne. Thi det kan ikke nægtes, at Livet i Byen København med sine mange kommunale Foranstaltninger og sociale Indretninger giver mere Adgang til aandelige Nydelser end Livet paa Landet. Alle ville helst ansættes i Byerne, og det forekommer mig, at der er lige saa megen Grund til at give dem, der bo paa Landet, en rundelig Indtægt, som der er Grund til at give dem, der bo i Byerne, dels fordi man paa Landet ikke nær har den Adgang til billige og forholdsvis gode, aandelige Nydelser, som man har det i Byerne og særlig i København. Det er mig derfor en Tilfredsstillelse, at man har forladt denne saakaldte Huslejegodtgørelse, og det er maaske rigtigt, at man, saaledes som det er foreslaaet her, deler Lønningerne i 4 Klasser: København, Byerne, de mindre Stationsbyer og endelig Landet. Det kan være, at det er en heldig Maade til at komme over dette Spørgsmaal med Huslejegodtgørelsen. Men jeg fastholder, at det er aldeles ikke normgivende for, hvor kostbart det er at leve, om man bor i København, i Byerne eller paa Landet. Jeg fastholder, at det f. Eks. er lige saa dyrt at bo i Esbjerg som i København. Huslejen er fuldkommen saa høj i Esbjerg som i København, og Moderne i Esbjerg stille lige saa store Fordringer som Moderne i København. Fisk er maaske billigere i Esbjerg, men Grøntsager! Jeg vil paastaa, at man f. Eks. skal have vanskeligere ved at finde et Kaalhovede i Esbjerg end i København — i Forhold til Prisen da —, og saaledes skal det paa forskellige Omraader nok vise sig, at det er lige saa dyrt at leve derovre som i København. Skal der klassificeres, tror jeg, man skulde have færre Klasser, man behøver ikke 4 Klasser. Men det er jo en mindre Sag, og naar Hovedmængden af Talerne her i Tinget er tilfreds med denne Ordning, kan jeg ogsaa underkaste

mig den. Skulde der imidlertid her blive gjort Forandring, vil jeg henlede Udvalgets Opmærksomhed paa, at der er andre Steder, hvor det er lige saa dyrt at leve som i København.

Det maa maaske være mig tilladt at omtale min Stilling til Tantiemen. Som man vil erindre, har jeg altid udtalt mig mod Tantiemesystemet anvendt paa den Maade, som det er anvendt i Jernbaneloven. Mit Forslag gik ud paa, at Tantiemen skulde begynde fra neden og arbejde sig op efter. Det blev derimod vedtaget her, at den skulde begynde fra oven med ret store Andele og gaa ned efter med mindre. Naar det ikke kunde gennemføres paa den Maade, jeg mente var rigtig, hilser jeg med Glæde, at Tantiemen nu til Dels afskaffes. Jeg udtalte sidst, at jeg mente, man burde afskaffe den ogsaa for de højere Lønninger, men efter at have hørt den højtærede Minister, vil jeg give ham Ret i, at naar vi en Gang ere komne ind paa det Tantiemesystem, vi have, og naar vi staa overfor det Spørgsmaal, om man skal afskaffe den helt for de overordnede og slaa de højere Lønninger fast, som deraf ville flyde, maa man hellere beholde Tantiemen, thi dels kunne vel Reglerne for dens Uddeling nogenlunde reguleres, og dels er der vel ikke Tvivl om, at Banernes Indtægter i en Række af Aar langsomt ville gaa ned ad, efterhaanden som vi faa de ny Baner. Skal Tantiemen altsaa bibeholdes, antager jeg, at Udvalget vil tage under Overvejelse, hvorledes den paa den hensigtsmæssigste Maade kan ordnes. Og en Ting vil jeg henlede det høje Tings og den højtærede Ministers Opmærksomhed paa, nemlig at Jernbanekommissionens Forlangende maa blive fuldt ud gennemført: at der intet opføres paa § 27, som med Rette hører til de løbende Udgifter, og at der til de løbende Udgifter regnes Udgiften til det, der anskaffes i Stedet for det, der er slidt op, at det altsaa ikke kan sættes ind som nyt Materiel paa § 27. Jeg tror, at naar vi bibeholde Tantiemen, er det nødvendigt, at vi faa aldeles nøjagtige Regler for — og det maa Finansudvalget tage sig af —, at der ikke kommer andet paa § 27, end hvad der virkelig er Forøgelse af Formue. Med disse Ord skal jeg slutte mig til Lovtalerne over Ministrene i Anledning af det forelagte Lønforslag.

Formanden: Jeg skal hermed afbryde Forhandlingen for i Dag.